

Kísérő

A VÁCI EGYHÁZMEGYE KÓRHÁZLELKÉSZI SZOLGÁLATÁNAK LAPJA

Áldott, békés húsvéti ünnepeket kívánunk mindenkinek!

Húsvét tiszta áldozatját a hívek áldva áldják.
Bárány megváltja nyáját,
és az ártatlan Krisztus
már kiengeszteli értünk Atyját.
Élet itt a halállal megvitt csodacsatával,
A holt Életvezér ma úr és él!
Mária, szentasszony, mondd, mit láttál útadon?
"Az élő Krisztusnak sírját,
s a Fölkeltnek láttam glóriáját,
Angyali tanúkat, szemfedőt és gyolcsokat.
Feltámadt reményem, Krisztus, Galileába elétek indult."
Tudjuk, Krisztus feltámadott és diadalmas:
Ó, győztes Királyunk, légy irgalmas!

(Húsvéti szekvencia, ford. Babits Mihály)

Várj három napot!

Szép tavaszi nap volt. A fiatalasszonyt békesség töltötte el, miközben Jézus haláláról és feltámadásáról elmélkedett. Megállt egy pillanatra a lépcsőknél, amelyek a főutcára vezettek, és amely már tele volt munkába siető emberekkel. A régi helyén, az átjáró kezdetén ült az idős virágáros

néni. A lába elé, egy újságpapírra sorakoztatta ki a friss virágokból készített csokrait. A néni mosolygott; idős, ráncos arca valamilyen benső örömtől sugárzott. A fiatalasszony nem sokat gondolkodva lehajolt, kiválasztott egy csokrot és közben megkérdezte a nénitől:

- Ahogy nézem, ma boldog, ugye?

- Miért ne lennék? - válaszolta. - Minden rendben van, hát nem?

Toprongyos volt és nagyon öreg. A fiatalasszony ezért meglepődött a matróna válaszában.

- Maga már évek óta itt ül. És mindig mosolyog. Úgy látszik, jól viseli a bajokat!

- Aki ilyen magas életkort megélt, az nem kerülheti el a bajokat. Tudja, kedvesem, olyan ez, mint Jézus és a nagypéntek... S akkor elhallgatott.

- Mint micsoda?- kérdezte a fiatalasszony.

- Mondom, mint Jézus és a nagypéntek... Amikor Jézus pénteken meghalt a kereszten, ez volt az emberiség legrosszabb napja. S amikor jönnek a bajok, nekem mindig ez jut az eszembe. Mert ilyenkor az is eszembe jut, mi történt harmadnap, húsvétkor. Jézus feltámadt a halálból. Amikor a dolgok rosszul mennek, már megszoktam, hogy várok három napot, mert akkor valahogy minden jóra fordul.

A fiatalasszony búcsúzásul a néniére mosolygott, majd továbbment. Azóta, amikor csak gondjai támadnak, mindig eszébe jutnak a néni szavai: "Adj alkalmat istennek, hogy segítsen. Várj három napot!"

Szent-Gály Kata:

Keresztúton

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem...?

Reszketni, remegni az Olajfa-kertben...?

Elhagyatva lenni, egyedül a bűnnel...?

Szemben a Halállal, szemben a közönnyel...?

Adnád-e kezedet szorító kötélnek...?

Arcodat a gúnynak, lenéző köpésnek...?

Tudsz-e mellém állni fojtogató csendben...?

Az ostromozásnál eltakarnál engem...?

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szeretlek...?

Tudsz-e túrni értem, hordani keresztet...?

Roskadva, remegve, föl, egész a célig...?

Akkor is, ha szíved ezer sebből vérzik...?

Tudod-e karodat szélesre kitárni...?

Az egész világért áldozattá válni...?

És tudsz-e pihenni úgy a kereszten,

hogy örvendezz rajta: mindig ezt kerestem...?

Tudsz-e mellém hágni...? A helyembe lépni...?
Magadat feledve életemet élni...?
Egészen eltűnni, elmerülni bennem...?
Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem...

Kalitka

Volt egyszer egy George Thomas nevű ember, aki lelkészként szolgált egy kis New England állambeli városkában. Az egyik Húsvét alkalmával történt, hogy vasárnap egy nagy, üres és rozsdás kalitkával ment fel a szószékhez. Az emberek felhúzták a szemöldöküket, ahogy Thomas testvér beszélni kezdett. "Tegnap, ahogy a városban sétáltam megláttam egy kisfiút, amint közeledik egy kalitkát lóbálva a kezében. A kalitka aljában három kis mezei madárka csücsült dideregve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiúcskát és megkérdeztem, „Hát neked mid van, fiam?” "Csak néhány öreg madaram" - jött a válasz. Mit fogsz velük csinálni?" - kérdeztem. Hazaviszem őket, és szórakozni fogok velük" - válaszolta. "Incelkedni fogok velük, kihúzom a tollaikat, hogy így elkezdjenek egymással verekedni. Nagyon jól fogok szórakozni." "De előbb-utóbb beleunsz majd a madaraidba. Utána mit csinálsz majd?" "Hát szerzek valami macskát," - válaszolta a fiú. - "Ők úgyis szeretik a madarakat, majd odaadom nekik." A lelkész csöndben volt egy pillanatig. Mennyit kérsz azokért a madarakért, fiam?" Tessék? Miért? Uram, önnek nem kellenek ezek a madarak. Hiszen csak egyszerű mezei madarak. Nem énekelnek. Még csak nem is szépek! "Mennyi?" - kérdezte a lelkész újból. A fiúcska ránézett a lelkészre, mintha azt akarná mondani, hogy nem normális, majd rávágta: "10 dollár." A lelkész benyúlt a zsebébe, kivett belőle egy 10 dolláros bankjegyet, majd beletette a fiú kezébe. A fiú egy pillanat múlva már el is tűnt. A lelkész felvette a kalitkát és óvatosan elvitte az utcácska végébe, ahol egy kis füves rész volt egy fával. Letette a ketrecet, kinyitotta az ajtaját, és gyöngéden kocogtatva a rácsokat, rávette a madarakat, hogy kijöjjenek, szabaddá téve ezzel őket. Nos, ez megmagyarázta a szószékre felvitt üres kalitkát, de aztán a pásztor tovább folytatta történetet. Egy nap Sátán és Jézus beszélgettek. A Sátán pont az Éden kertjéből jött, és büszkén, dölyfösen pöffeszkedett. Igen, uram, megszereztem az összes embert ott lent. Felállítottam egy csapdát, olyan csalit használtam, amiről tudtam, hogy nem fognak tudni ellenállni. És mindet megfogtam!" Mit fogsz velük csinálni?" - kérdezte Jézus. Sátán így válaszolt: "Oh, szórakozni fogok velük. Megtanítom, hogy hogyan házasodjanak össze, és hogyan váljanak el egymástól; hogyan gyűlöljék és bántsák egymást; hogyan igyanak, cigarettázzanak és átkozódjanak. Megtanítom nekik, hogy hogyan kell fegyvereket gyártani és bombákat, és hogyan kell ölni. Nagyon jól fogok szórakozni!" És mit csinálsz

velük, ha már kész vannak?" - kérdezte Jézus. "Ó, hát megölöm őket." - büszkélkedett Sátán. Mennyit akarsz értük?" - kérdezte Jézus. "Ó, neked nem kellenek ezek az emberek. Teljesen értéktelenek. Ha megveszed is őket, gyűlölni fognak. Leköpnék, átkoznak és megölnék majd. Neked igazából nem kellenek ezek az emberek!" "Mennyi?" - kérdezte Jézus megint. Sátán gúnyosan Jézusra mosolygott és így szólt: A véred, az összes könnyed és az egész életed." Jézus így szólt: "Megegyeztünk!" Aztán kifizette az árat... A pásztor felemelte a kalitkát, kinyitotta a szószer ajtáját és lejött a pulpitusról. Kedves Barátunk, mi is szabadok vagyunk!

Egyedül vagy? - Ott vagyok veled.

Nincs, kihez szóljál? - Beszéljess velem.
Nem tudsz aludni? - Imádkozzál.
Nincs, ki szeressen? - Én Szeretlek.
Bántanak, megszólnak? - Én Megértelek.
Elhagyott mindenki? - Én veled vagyok.
Beteg és fáradt vagy? - Gyógyítód vagyok.
Hozzám jöhetsz, amikor érzed,
"Nem bírom tovább... nehéz az élet."
Hozzám jöhetsz, én mindig várlak.
Szívem ajtaja, feléd kitérve.
Fontos vagy nekem, nagyon szeretlek.
Meghaltam érted, ott a kereszten.
Ne hordozd tovább egyedül bajod,
keresztem alatt lerakhatod.
Add kezedet - fogom erősen.
Add szívedet!
Add életed, s érte cserébe,
Örök életet adok érte.

A kórház lelkipásztorai:

Kiss Istvánné, Szalainé Katona Anikó (56) 503-603/3140

Szentmisék, istentiszteletek:

Katolikus szentmise: szerda, du. 3 óra, Belgyógyászati tömb földszintjén

Protestáns istentisztelet: csütörtök, du. 3 óra

A lapot írják, szerkesztik a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának munkatársai.

Felelős: Dr. Faragó Artúr egyházmegyei kórházlelkész.

Vác, Migazzi tér 1. ✉ H-2600 Vác, Pf. 167.

☎ (+36)27/814-114 📠 (+36)27/814-101 📧 iroda@korhazlelkesz.hu 🌐 korhazlelkesz.hu